

Foto: Christian Klindt Sølbeck (arkiv)

Bo Søndergaard: Nej, veganere er ikke et religiøst mindretal

Hvorfor tager vuggestuen hensyn til muslimer, men ikke veganere?, spurgte bekymret mor. Svaret er ret enkelt: Det er ikke en religion at være veganer.

Der er mange ting, man kan gå op i, nogle af dem er vigtige, andre er lidt mere end det. Det kan være ubehageligt at erkende, at der er forskel, men det er der.

Det kom jeg til at tænke på, da jeg for nogle dage siden så en mor, der var utilfreds med madordningen i sin datters vuggestue. Hun ville gerne have, at hendes barn kunne få mad i daginstitutionen uden at risikere at indtage fødevarer, der stammer fra et dyr:

»Muslimer træffer jo også valg for deres børn, og kostmæssigt tager institutionerne jo hensyn til dem. På samme vilkår bør man også tage hensyn til de veganske børn«.

Lige umiddelbart lyder det jo meget fornuftigt.

Hvorfor ikke sørge for, at de små kun spiser noget, deres forældre kan sige god for? Og er det i den forbindelse ikke lige meget, hvorfor mor og far har valgt en bestemt gruppe

fødevarer fra? Og har den veganske mor ikke både betalt skat plus en pæn sjat penge for at have sin datter i den kommunale vuggestue? Og prøver hun ikke bare at passe på klimaet, mens vi andre mest taler om det?

Man kunne hurtigt få en dejlig varm fornemmelse i kroppen, mens man rasede over kommunen på Facebook og høstede likes og opadvendte tommelfingre fra ligesindede.

Alle er jo efterhånden ved at forstå, at menneskehedens slowmotion-selv mord begås med kniv og gaffel. At vi er ved at æde os fra hus, hjem og klode (når vi ikke lige koger planeten ved at flyve til Sri Lanka og se Netflix). Lad os derfor alle sammen skælde ud på den vuggestue, der serverer kyllingepølser eller æggesalat til de forsvarsløse små.

Det holder bare ikke.

Et fællesskab er nemlig ikke defineret ved, at vi alle sammen har ret – og ret til alting.

En offentlig vuggestue skal tilbyde børnene tryghed, glæde og sund udvikling – ikke et menukort, hvor man kan vælge mellem veganer, vegetar, palæo, raw food eller Kernesund Familie.

Det vil simpelthen være for dyrt og besværligt at få mad på bordet, hvis man tvinger institutioner til at tage hensyn til forældrenes til enhver tid fremherskende madpræferencer. Og hvis jeg skal være helt ærlig, vil jeg hellere have, at vuggestuen bruger pengene på at ansætte flere pædagoger end på at sammensætte en en kostplan, der gør alle glade.

Men hvad så med muslimerne?, sagde moderen på TV 2. De har jo også bare truffet et valg, og så skal vuggestuen jo tage hensyn til dem ...

Modspørgsmålet er: Jamen, er mad blevet til en religion?

Det kunne man godt tro, når man ser mængden af bogudgivelser, spaltemillimeter og sendeminutter, der er dedikeret det, vi putter i munden.

Mad er dejligt, vigtigt, sjovt og yderst vanedannende. Men det er ikke vores andres problem, hvad du ikke vil spise – og hvad dine børn ikke må spise.

Medmindre, og her bliver det djævelsk – undskyld udtrykket – at der er noget, I ikke vil spise på grund af jeres religion, for jødiske og muslimske børn skal have lov at vælge svinekødet fra, alt andet ville være at diskriminere mod deres (forældres) religiøse overbevisning.

Sådan har vi indrettet samfundet: Med afsæt i menneskerettighederne er det forbudt at gøre forskel på folk på grund af »race, hudfarve, religion, politisk anskuelse, seksuel orientering eller national, social eller etnisk oprindelse«.

Hvis man således ikke vil spise kød, fordi ens religion forbyder det, så må man godt slippe. Hvis man ikke vil spise kød, bare fordi man ikke vil spise kød, så kan man ikke ringe til politiet, når der er spegepølse på rugbrødsmaden i vuggestuen.

Det er faktisk ikke så svært at forstå – selv om man måtte være uenig.

Man må godt diskutere det, og der er masser af fornuft i at se på vores mad, når man diskuterer dyrevelfærd, miljø og klima. Og det virker fjollet, når daginstitutionerne siger nej til forældre, der ønsker at give deres barn en vegansk madpakke med i rygsækken.

Derfor giver det mening at tage en madsnak med de andre forældre i vuggestuen, med sin lokalpolitiker og med sin folketingskandidat.

I et demokrati kan man vedtage at have alle mulige ting: et kongehus, en Femernforbindelse, en nærmest øde asyl-ø – samt et kødforbud i daginstitutionerne.

Men der er vi ikke endnu, og indtil da må veganere finde sig i, at der bliver sat ting på spisebordet, de ikke bryder sig om. Og at det ikke gør dem til et diskrimineret religiøst mindretal.